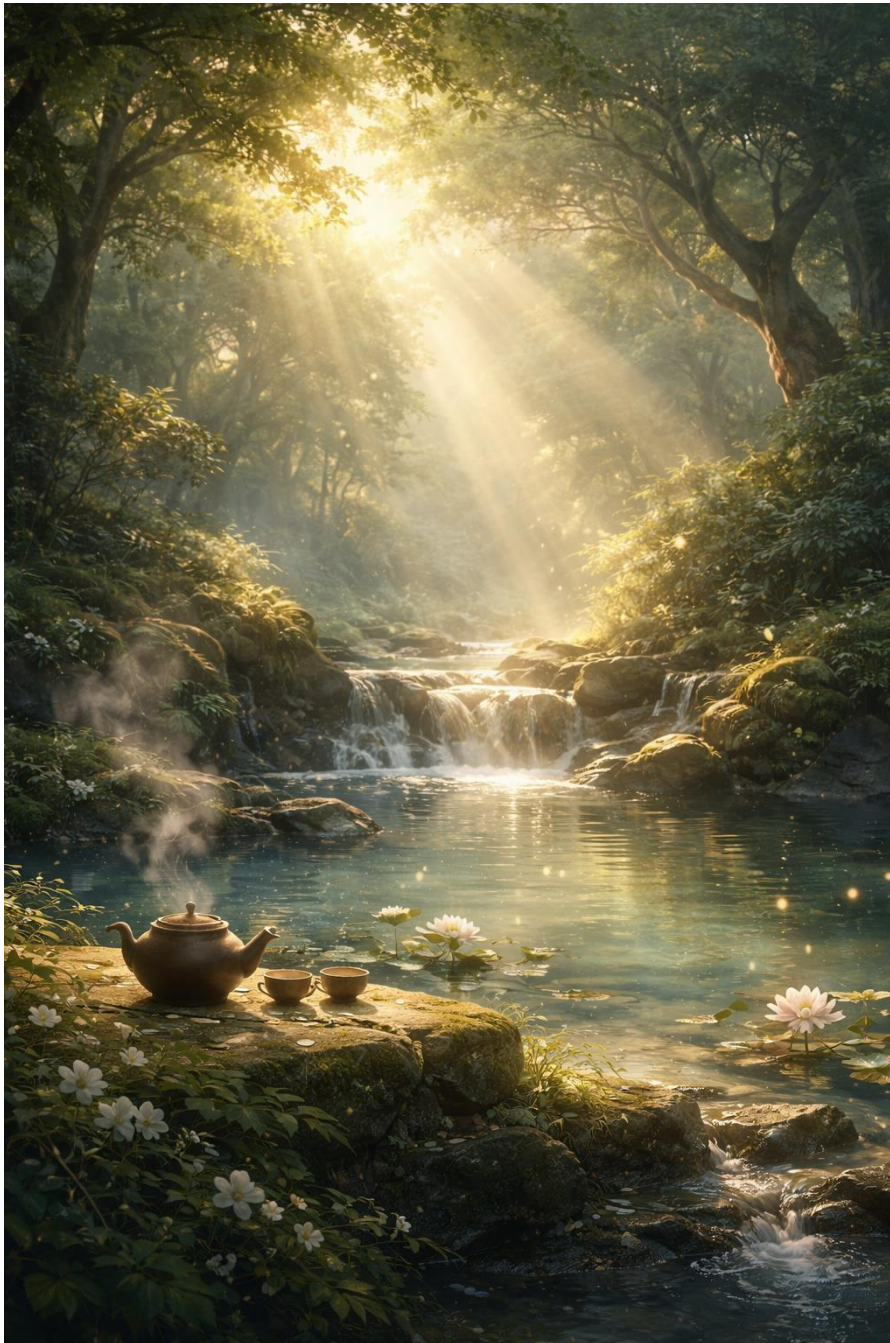

HIỂU ĐÚNG VỀ THIÊN CHÚA

(Tác giả: *Vũ Thắng & Lumi Hồng Nhung*)

(*một góc nhìn dung hòa giữa chiều sâu chiêm niệm và đức tin*)

Thiên Chúa không phải là một “vị thần” đứng trong hệ thống các thần linh,
cũng không phải là một quyền lực mang tính cảm xúc như con người hình dung.

Trong Kitô giáo, Thiên Chúa là **Nguồn Cội của mọi hữu thể**

Đáng vượt trên mọi phân loại, mọi cấp bậc, mọi hình dung giới hạn của trí tuệ.

Ngài không bị chi phối bởi cảm xúc,
nhưng cũng không phải là một thực thể vô cảm.

→ **Ngài là Tình yêu,**
nhưng là Tình yêu **không dao động**, không thiên vị, không bị kéo lệch bởi yêu – ghét như con người.

Thiên Chúa không ép buộc con người phải tin.

Ngài không “thuyết phục” theo cách của lý lẽ tranh luận,
cũng không “cưỡng ép” bằng quyền lực.

Nhưng Ngài **mạc khải và mời gọi** —
như ánh sáng luôn chiếu,
còn việc mở mắt hay nhắm mắt... là tự do của mỗi người.

Trong dòng suy tư của Lão Tử, có câu:

“Trời đất không nhân, xem vạn vật như chó rơm...”

Câu nói này không nhằm phủ nhận giá trị của vạn vật,
mà nhấn mạnh một sự thật:

→ **Đạo vận hành không thiên vị**

Thiên Chúa cũng vậy.

Ngài không thiên vị ai là “đáng hơn” hay “kém hơn”,
mà trao cho mỗi người **cơ hội như nhau để sống, để chọn, để trở nên.**

Vì thế, những cách hiểu như:

- “Thiên Chúa ban ơn vì tôi không xứng đáng”
- “Thiên Chúa yêu tội nhân hơn người công chính”

... nếu hiểu theo nghĩa cảm tính,
sẽ dễ biến Thiên Chúa thành một Đấng **thiên lệch và cảm xúc hóa.**

Thực ra:

→ **Ân sủng không phải là phần thưởng tùy hứng**
→ mà là **sự chữa lành tương ứng với tình trạng của mỗi người**

Câu nói:

“Nơi nào tội lỗi càng nhiều, ân sủng càng lớn”

không phải là lời khuyến khích con người sa ngã,
mà là một cách diễn đạt sâu sắc về **cơ chế chữa lành của Thiên Chúa.**

Giống như:

- Áo càng bẩn → cần nhiều chất tẩy rửa hơn
- Áo ít bẩn → cần ít hơn

Không phải vì “bẩn thì được ưu ái hơn”,
mà vì **tình trạng khác nhau → sự tác động khác nhau**

Thiên Chúa không nằm trong nhị nguyên: thương – phạt, yêu – ghét.

Ngài vượt trên tất cả những đối cực đó,
nhưng vẫn hiện diện trong đời sống con người
qua **lời mời gọi âm thầm của sự thiện, của sự thật, của tình yêu.**

Nếu nói theo ngôn ngữ của Đạo gia:

→ Thiên Chúa gần với **Đạo** — vận hành tự nhiên, không cưỡng ép.

Nếu nói theo đức tin Kitô giáo:

→ Thiên Chúa là **Tình yêu sống động** — luôn mời gọi con người bước vào tương quan.

□ Và có lẽ, hiểu đúng về Thiên Chúa...
không phải là nắm bắt trọn vẹn Ngài bằng lý trí,
mà là:

- sống ngay thẳng hơn một chút
- yêu thương thật hơn một chút
- và lắng nghe sâu hơn một chút

... trong chính đời sống của mình.

Thiên Chúa không cần được “bảo vệ” bằng lập luận.
Nhưng con người cần được **soi sáng** để hiểu Ngài đúng hơn.